

A woman in a red dress is shown from the waist down, holding a large bouquet of tulips. The background is a bright blue sky and green grass. The text 'ELSA ANTILA' is at the top, and 'Suvituulia Euroopasta' is in the middle, overlaid on the bouquet. The publisher logo 'SAGA EGMONT' is at the bottom right.

ELSA ANTILA

Suvituulia Euroopasta

Elsa Anttila

Suvituulia Euroopasta

SAGA Egmont

Suvituulia Euroopasta

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727173993

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Juuri tuollaisena Marsu – viralliselta nimeltään Marja-Liisa Suvela – muisti Rantalan Annan heidän lapsuudestaan saakka. Anna oli innostuvaa tyyppiä ja hehkui aina tuolla tavalla kun sai jonkin idean päähänsä. Annan poskia poltteli ja silmät loistivat, kun hän koulun autotallin edustalla todisteli:

– Me ollaan oikeastaan jo myöhässä tältäkin kesältä.

Ennustajalla pitäisi käydä maaliskuussa, ennen pääsiäislomia ja vappua. Eikö kevät ole parasta miehenpyydystämisaikaa?

Marsu katsoi varmuudeksi ympärilleen. Ei olisi mikään mainos kahdelle nykyaikaiselle opettajalle, jos kylällä lähtisi liikkeelle juoru heidän ennustajalla käynnistään.

Kukaan ei ollut kuulemassa. Koulun pihamaa oli kesäautio eikä ketään sattumakulkijaakaan näkynyt.

– Miestäkö me ollaan povarilta hakemassa?

Anna vastasi vasta kun oli sulkenut tallin ovet ja istuutunut odottavaan autoon.

– Eniten minä toivon lottovoittoa.

– Ja Saariska tietää oikean rivin?

Anna ei vastannut provosoivaan kysymykseen. Siihen saattoi vaikuttaa sekin, että heitä vastaan polki lomaansa viettävä kunnan keskuskeittiön emäntä, jolle he vilkuttivat. Anna itsekin tiesi, mitä tervejärkinen ja railakas Suhosen Oili olisi sanonut, jos olisi arvannut mihin kansankynttilät olivat matkalla.

– Keitä tuttuja siellä poppamuorin ovella tulee vastaan?
Marsu protestoi.

– Voi tulla vaikka ketä, Anna uhmasi. – Siellä kulkevat kaikki, kun on levinnyt huhu, että Saariska todella tietää.

– Ihmiset ovat hassuja, Marsu huomautti mietteläästi. – Jos nämä kortinkääntelijät tietäisivät todella, niin kai ne katsoisivat itselleen muutaman ison lottopotin. Tai edes pitkän vedon.

– Epäile vaan, Anna puolustautui. – Saariska näkee korteistaan onko sinulla onnea vai eikö ole eikä ole väittänytkään tietävänsä seuraavaa lottoriviä. Etkö sinä voi ottaa tätä leikkinä!

Marsua nolotti.

– Joo, minä olen liian tosikko taas tänään... Mutta kun ihmiset väittävät vakavissaan, että joku ennustajaeukko on tiennyt heidän tulevaisuutensa...

– Minä en tiedä kuin kaksi tapausta, Anna pysyi lujana omassa uskossaan. – Latvalan Liisa vihittiin ensirakkautensa kanssa kymmenen erovuoden jälkeen kuukausi ennustuksesta, vaikka hän ei sillä hetkellä tiennyt edes missä päin maailmaa Osmo elelee. Ja K-kauppiaalle tuli sekä ero että vauva, vaikka ennustushetkellä ei ollut tietoa kummastakaan. Sen sinä kuulit niiltä itseltään, kun ne naureskelivat Saariskalle – ja miten kävi!

Marsun oli pakko myöntää itselleen, että *niissä* tapauksissa povari oli arvannut oikein. Mutta nyt tämä: kaksi opettajaa ajamassa kaupunkiin mennäkseen ennustajan puheille!

He voisivat tietenkin unohtaa koko jutun ja mennä vain ostoksille, mutta Anna oli varannut ajan ja siitä kai täytyi pitää kiinni. Saariskalle oli sellainen jono, että hänen tyttärensä hoiti vastaanottoa kuin joskus ennen suosikki-silmälääkärille.

Tie nousi kirkonkylän ja kaupungin puolivälissä mäelle, johon näki koko maiseman. Taukolevikkeellä oli autoja, joista matkustajat olivat ulkoutuneet jaloittelemaan ja ihailemaan maisemaa. Bussillinen eläkeläisiä purkautui parhaillaan joukkoon.

– Minä ymmärtäisin, jos nuo olisivat vanhaa taikauskoaan menossa ennustajalle, Marsu kapinoi. – Mutta kaksi nykyaikaista koulutettua nuorta naista...

Anna kääntyi katsomaan häntä.

– Sinä olet peloissasi, Marsu! Tunnusta pois!

Marsu tunsi sisimmässään kumman sävähdyksen. Anna saattoi olla oikeassakin. Selässä juoksivat kylmäjalkaiset hiiret, kun rupesi ajattelemaan, että entä jos Saariska tiesi...

– Ei mennä kyselemään ainakaan mitään älyttömiä.

Kuolinpäivää tai semmoisia.

– Ei tietenkään, Anna kannatti heti.

Liikkui semmoisiakin juttuja, että jotkut olivat kysyneet ja – Saariska oli tiennyt.

– Minä kysyn ainakin siitä rahasta, Anna jatkoi. – Onko näkyvissä edes pientä voittoa tai sellaista. Että voisi matkustaa. Ja miksei rakkauttakin. Onko ihanaa miestä näkyvissä. Semmoista jota voisi talvella muistella, vaikkei se kesää pitempi juttu olisikaan. Olisin vaikka vain yhden kesän elämässä niin kuin teidän Suvi. Tai edes niin kuin sinä.

– Kiitoksia!

– Kyllä sinä tiedät itsekin, että Suvi on asia erikseen. Te Orvokin kanssa olette hauskan näköisiä, kauniitakin, mutta Suvi on kuin filmitähti tai missi. Hän ei ole kuitenkaan saanut teillä ihan kaikkea niin kuin meillä Jussi... ja minä synnyin tämmöiseksi peikkotyöksi.

Peikkotyttö oli Annan oma tulkinta. Se piti kyllä paikkansa, että hänen komea veljensä oli Suvin kaltainen filmitähtityyppi, mutta Marsun mielestä Anna oli kaunotar omalla persoonallisella tavallaan, vaikka ei nähnytäkään itseään sellaisena.

– Suvin ei tarte juosta ennustajilla kyselemässä tsemppiä elämäänsä, Anna jatkoi. – Eikä Jussin.

– Jussi nyt nauraisi pelkästä ajatuksestakin, Marsu kauhistui.
– Etkä sitten mene unissasikaan puhumaan veljellesi tästä hölmöilystä!

Anna hymähti.

– Hyvä kai Suvin ja Jussin on katsella meitä ylhäältä käsin. Kansainvälinen ammatti kummallakin. Aina jossakin menossa... Varo tuota papparaista... Ja kumpikin vielä sen näköisiä!

Marsu ohitti heidän edellään köröttelevän ikäautoilijan. He olivat taas omalla kaistallaan, kun Anna jatkoi:

– Tiedätkö, meidän mutsin suurin unelma on, että Jussi ja Suvi avioituisivat! Tietenkin sinä ja Orvokkikin olisitte mieluisia miniöitä, mutta Suvi ennen kaikkea...

Tuota oli turha sanoa ääneen. Marsu tiesi sen kyllä muutenkin.

– Todennäköisesti se on vielä enemmän minun äitini suuri haave. Lycka till minun puolestani! Kummassa päässä Kirkkokatua se noita asuu?

– Vasemmalle tuosta risteyksestä, Anna neuvoi. – Aivan eteläpäässä.

– Mehän voidaan vieläkin ajaa jonnekin lounaalle ja unohtaa koko eukko.

– Ei kyllä voida, Anna pysyi tiukkana. – Nyt suoraan!

Jos Marsu olisi odottanut heidän saapuvan johonkin piparkakkumökkiin tai aavetaloon, se oli erehdys: ennustaja asui uudenaikaisessa kerrostalossa ja katseli heidän parkkipaikalle saapumistaan kolmannen kerroksen parvekkeeltaan.

– B-rappu, nainen kuulutti. – Kolmas kerros.

– Tiesi meidät! Anna kuiskasi hississä.

– Totta kai. Tullaan sovittuun aikaan ja ollaan tarpeeksi hölmön näköisiä.

Nainen avasi huoneistonsa oven hissien pysähtyessä. Pienikokoinen, tummasilmäinen ennustaja arvioi asiakkaitaan tiukalla katseella. Marsu ymmärsi sen hyvin: nainen saattoi päätellä paljon tulevaisuuden kyselijöitten taustoista heidän vaatteistaan, koruistaan ja kampauksistaan. Ennustajan ”tietäminen” lähti hyvästä ihmistuntemuksesta ja riittävän pyöreistä arvioista.

Nainen istuutui pöytänsä taakse, jossa korttipakka osoitti hänen paikkansa ja viittasi vapaisiin tuoleihin.

– Kummalle katsotaan ensin? Vai eikö teille ollenkaan?

Marsu hämmentyi. Povari aavisteli hänen varauksellisuutensa.

– Kyllä minullekin...

– Minä valmistauduin jo siihen, että te jätte Selkäharjulla eläkeläisjoukon jatkeeksi ettekä tule ollenkaan... Saako kumpikin olla kuulemassa mitä toiselle sanotaan?

Marsu ei ensin kuullut kysymystä. Häntä kylmäsi naisen puhe Selkäharjun eläkeläisistä. Mistä ennustaja tiesi? Tai oliko tuo vain heitto, joka sattumalta osui keskelle maalia?

– Saa olla, Anna ehättäytyi lupaamaan. – Me olemme lapsuusystäviä ja tiedämme kaiken toisistamme. Katsotaan vaikka minulle ensin. Rahat ja rakkaudet!

Marsun olo helpottui, kun nainen päästi ennustajien vakiolitanian. Siinä tuli vaaleaa rahaa ja tummaa rakkautta, mielenkiintoisia ihmisiä ja yllätyksiä. Kotkaan nainen palasi uudestaan ja uudestaan.

– Komea kotka merien takaa, hän toisti. – Mitä tämä mahtanee tarkoittaa?

Annan poskilla paloivat jännityksen punat, mutta Marsua nauratti.

– Sinä rupeat tietenkin ornitologiksi ja bongaat jonkun kaulushaikaran, jota ei ole milloinkaan tavattu Suomesta!

Ennustaja katsoi häneen paheksuvasti. Nainen kokosi kaiken arvokkuutensa.

– Minä kerron vain sen, mitä kortit näyttävät, opettaja!
Opettaja!

Ehkä sekunnin ajan Marsu tunsi taas hiiret selässään. Sitten järki tuli avuksi: totta kai poppamuori tarkisti asiakkaittensa ensi tiedot puhelinluettelosta. Niin kuin saattoi kokemuksesta tietää, että Selkäharjulla oli tähän aikaan vuodesta lomalais- ja eläkeläisbusseja harva se hetki. Lopun tietämisen eukko sai kilauttamalla jollekin tuttavalleen Laituriin ja kyselemällä vähän asiakkaitaan. Se saattoi olla tilauskirjan pitoon suurempi syy kuin asiakasjonot.

Naisen ilmeet pysyivät kurissa. Hammaslääkärimäisesti hän ilmoitti:

– No niin, sitten teidän vuoronne... Käsi ojensi hyvin sekoitettua pakkaa... Nostakaa!

Marsu tunsi Annan katseen kasvoillaan ja suuttui itselleen. Ystävätär näki varmasti miten hän jännitti, hyvä ettei kortteja nostava käsi vapissut. Aivan varmasti sen huomasi tämä noita, vaikka ei näyttänyt sitä millään tavalla. Naisen jollakin tavalla ylhäältä käsin katseleva varmuus vain lisääntyi, kun hän latoi pöytään kortteja, joista lateli tulevaisuustietoja asiakkaansa kuuluville.

– Teitä odottaa aivan nurkan takana suuri yllätys, joka muuttaa kaikki teidän suunnitelmanne.

– Lottovoitto! Anna tulkitsi.

– Tämä ei liity rahaan, ennustaja korjasi niin kuin olisi katsellut päätettä eikä kortteja. – Teidän elämäännne tulee väriä. Uusia ihmisiä.

– Sinä joudut ottamaan syksyllä uuden luokan, Anna muistutti.

– Nämä ovat aikuisia ihmisiä, ennustaja piti ohjaket käsissään.

Marsu oli kysymäisillään, näkikö povari henkilötunnuksetkin, mutta sai pidetyksi suunsa kiinni naisen päästellessä uutta sovitusta samasta messusta, jonka oli pitänyt Annallekin.

Sitten nainen hätkähdytti:

– Teidän tunneasioihinne, jotka ovat vuosia olleet sekavat ja ristiriitaiset, tulee nyt ratkaisu ja selvyys. Mies, joka on tavoitellut teitä kauan, valloittaa nyt sydämenne.

– Ukkolan Kauko! Anna henkäisi.

Ystävätär olisi sanonut ehkä muutakin, mutta povarin ylhäinen viileys katkaisi veikkaukset.

– Tästä miehestä käydään kovaa taistelua ja teillä on lähellänne ainakin kaksi lujaa kilpailijatarta, toinen tumma, toinen vaalea.

– Orvokki ja Suvi! Anna tyrmistyi. – Sitten se on meidän Jussi!

Joko ennustaja häiriintyi Annan kommenteista tai sitten kortit sekoittivat vakiopasmat, sillä nainen rypisteli otsaansa.

– Teidän unelmienne sankarilla on kilpailija, joka on paljon vanhempi. Hänen vaikutuksensa teidän elämäänne on huomattava, jos en sanoisi suorastaan, että hän kilpailee tämän toisen kanssa.

– Vanhempi mies? Anna tarkisti sivusta.

– Huomattavasti vanhempi... Ennustaja ei vilkaissutkaan Annaan vaan puhui Marsulle... Luultavasti hän kosii teitä aivan lähiaikoina ja ainakin hetkeksi sekoittaa teidän elämänne.

– HAH hah! Marsu puuskahti hetken kuluttua, kun he taas istuivat autossa, jonka hän ohjasi torin suuntaan. – Nainen on sekopää! ”Vanhempi mies...” ja ”...aivan lähiaikoina...”. Ole ystävällinen ja kerro kenen vanhemman miehen kanssa meikäläinen on seurustellut, vieläpä niin että tämä kosii!

Anna mietti.

– Tatjana sekoitti varmasti Ukkolan Kaukon vanhemmaksi mieheksi.

– Höpötystä! Kauko on niin rakastunut Suviin, ettei näekään tämän sisaria.

– Sinäkö sitten näkisit Kaukon?

– Sinäkö et?

Anna punastui.

Kauko Ukkola taisi olla kysymysmerkki lapsuustoverillekin. Kake ei ollut mikään adonis, paremminkin kansannäytelmien

vanhapoika. Mutta hän oli menestyvä huippujuristi, hauska seuramies ja heille kummallekin nuoruusvuosien varaheila. Kaukoon voisi sortuakin, mutta – Kaukon Suuri Rakkaus oli Suvi. Ja Kaukolle oli muitakin ottajia, lähimpänä Orvokki – heti kun sisko tajuaisi että Suvi veisi Jussin.

– Minä voisin ottaakin Kaukon, Anna laski. – Mutta ennustaja lupasi hänet sinulle. Minulle ei puhuttu minkään ikäisestä kosijasta sanaakaan. Kamalaa miten paljon täällä on autoja!

– Hei, tuolta saadaan paikka.

Joku oli lähdössäkin torilta ja he saivat näppärästi parkkipaikan odotettuaan hetken että Samaran kuski sai pakin päälle ja peruutti. Ajaja oli varmasti yli seitsenkymppinen kesäautoilija. Samara ampaisi ulos rivistä kuin ferrari paalupaikalta, pysähtyi sitten nytkähdellen ja kääntyi vaivalloisesti menosuuntaansa.

– Olit viisaasti tarpeeksi kaukana sivussa, Anna huomautti.

– Minä muistin sen ennustajan ”vanhemman miehen”, joka sekoittaa minun kesäni. Se olisi voinut olla tämä paappa töräyttämällä meidän keulaan ja tekemällä meistä jalkamiehiä.

Tämän Annakin ymmärsi. Hänellä ei ollut edes ajokorttia, kun ystävätär oli syvänvihreä ja vastusti yksityisautoilua. Anna oli heidän kesänvietossaan Marsun Opelin varassa ja pelkäsi ajatusta, että se olisi parhaan loma-ajan jollakin puolitehoisella verstaalla.

– Kaksi tuntia, Marsu tarkisti P-pylväästä. – Me mennään ensin syömään hyvä lounas ja unohdetaan sen muijan höpöttelyt niin kuin ei oltais niitä koskaan kuultukaan. Laiturin vauhdikkaat kesät kyllä tiedetään!

Anna ei ottanut askeltakaan.

- Sinä siis et usko Tatjaanaan ollenkaan?
- No en pätäkääkään!

Marsu nauroi sanoilleen niin äänekkäästi, että joku autolleen tulija kääntyi katsomaan heihin. Se nyt ei tietenkään haitannut vähääkään, mutta heiltä jäi katsomatta varmuudeksi ylös parkkipaikan reunustan puurivistöön. Saattoi olla, että jossakin paksun lehvistön peittämällä oksalla istui pikku piru ja kuuli Marsun naurun.

2.

Heillä oli kannettavanaan kassillinen uusia perunoita, tuore sipulinippu, hurjan kallis tuokkosellinen ulkomaisia mansikoita ja juomia, joilla oli kiire jääkaappiin.

Nostaessaan limukkakassia auton perästä Marsu jo haaveili:

– Mansikoitten kanssa otetaan sitten saudisamppanjaa, jos saadaan siideri ja sprite tarpeeksi kylmiksi.

Se oli Heinosen Pertin Saudi-Arabiasta tuoma resepti. Hän oli toiminut vuoden – yhden mersun ajan – siellä päin lääkärinä ja kertonut miten alkoholittomassa islamilaismaassa tehtiin ”samppanjaa” siideristä ja spritestä. Yhdistelmä oli todettu hyväksi Laiturissakin ja levinnyt kirkonkylän parempiin piireihin mieluisana vaihtoehtona raskaammille aineille.

He retuuttivat kantamuksensa autotallilta koulun asuntosiipeen.

– Otetaan vaikka tunnin kauneusunet niin kuin ainakin lomalaiset, Marsu suunnitteli. – Ja iltapäivä istutaan ottamassa aurinkoa. Kai mekin olemme ansainneet jonkinlaisen loman vai?

Kysymys oli Annankin mielestä aiheellinen. Koulua oli pidetty tänä keväänä kesäkuun puolelle saakka, minkä jälkeen aika oli mennyt kaiken maailman rästitöissä, pyykkäämisissä ja siivoamisissa, kasvimaalla ja kukkapenkkien kimpussa. Jonkinlaisesta lukuvuotta aina seuraavasta turtumuksesta rupesi heräämään vasta muutaman viikon jälkeen. Piti toipua kunnolla ennen kuin pystyi aloittamaan oikean loman.

Eteiseen edellä kävellyt Anna pysähtyi Marsun ovelle.

– Täällä on sinulle viesti.

Vanha sanonta, että silmät olivat jääneet ulos aurinkoon, piti paikkansa. Marsu laski kassit jalkoihinsa ja pyyhkäisi kädellä kasvojaan kuin tasatakseen valaistuserot. Vasta sen jälkeen hän pystyi lukemaan eristysnauhalla oveensa kiinnitetyn lapun:

ET OLE VASTANNUT PUHELIMEEN. SUVI ON
TULOSSA KOTIIN JA TARVITSEE JELPPAAMISTA. TULE
KÄYMÄÄN HETI!

Käsiala oli isän. Tämä oli lähtenyt katsomaan miksi koululta ei vastata puhelimeen.

Annakin oli jo lukenut viestin.

– Se ”vanhempi mies”, joka sotkee sinun kesäsi!

Marsu tuijotti lappuun kuin sumupilven lävitse. Ei kai hänen silmiinsä noussut kyöneleet, mutta ei se ollut kaukanakaan.
Raivon kyöneleet.

Takana nuoruudessa oli liian paljon kesiä, jotka oli ohjelmoitu Suvn vaatimusten mukaan. Kun Suvi oli – alkukesästä – halunnut eläimiä, niitä oli otettu ja ne olivat parin viikon kuluttua jääneet Orvokin ja Marsun hoitoon ja viikko siitä yksin Marsun hoitoon.

Kun Suvi oli tarvinnut kielten preppaajaa, taloon oli hankittu joku kesänviettäjä Englannista tai USA:sta. Hänelle oli pitänyt

esitellä Suomea ja Suvi oli reissannut hänen kanssaan, kun kasvimaat ja kaikki muu jäi Orvokin ja Marsun hoitoon. Käytännössä se tarkoitti vain Marsua, koska Orvokkikin oli niin lahjakas kielissä ja tarvitsi opiskeluun kaiken sen ajan, minkä kesävieras viipyi Laiturissa.

Myöhemmin, kun Suvi kulki seminaareissaan ja leireillään ulkomailla – ”Täytyyhän lahjakkaan tiedenaisen!” – ja Orvokki vetäytyi oman kesäopiskelunsa suojiin, lapsuuskodin ylimääräiset työt lankesivat automaattisesti Marsulle.

”Valmis kansakoulunopettaja, mitä sinulla on kesällä muuta kuin aikaa!” oli isän tulkinta. Hänhän sen *mies*kansakoulunopettajana oli kokenut. Kadonnut aina kesäisin kalavesilleen ja urheilukenttilleen, kun äidillä oli kädet työtä täynnä. Hänen käsityksensä luokanopettajatyttärestä olivat samat kuin äidistäkin: tällä oli aikaa työntekoon, kun koko kesä oli lomaa.

Siirryttyään asumaankin koululle Marsu oli päättänyt elää omaa elämäänsä ja nauttia kesistään, mutta tässä sitä oltiin.

– Mitähän se ”jelppaaminen” on? Anna mietti ääneen.

– Sitä tavallista: meidän missi tarvitsee johonkin projektiinsa tiskaajaa ja siivoojaa. Ehkä hän tuo meille kotiin bussilastillisen sarajevolaisia toipumislomalle...

Kaikki oli mahdollista. Suvi oli lupaavana kansainvälisenä sosiologina hyvissä asemissa jonkin eurovaltioitten välisen sosiaalipoliittisen tutkimusprojektin organisaatiossa. Oli ehkä itselleen tunnustamatonta kateutta, että Marsu ei ollut yrittänytkaan hahmottaa sisaren hienoa projektia sen pitemmälle, mutta isä arvosti sen taivaan korkeuksiin saakka. Ja Kauko Ukkolakin, joka juristina ja poliitikkona tunsu Suvun kuvioita, kehui tytön uraa sipilämäiseksi.

”Hän pääsee vielä pitkälle!” oli miesten yhteinen epiteetti Suvi Suvelasta. Kukaan ei vaivautunut miettimään, kenelle siitä lankesi lasku, niin kuin luultavasti nytkin.

– Minä sanon ihan suoraan, että voi helvetti! Marsu raivosi.

Anna katseli purkausta viileän ulkopuolisena.

– On aivan sama mitä sinä nyt kiehut, Marsu. Totuus on, että sinusta ei ole pitämään puoliasi, kun joudut isäsi kanssa vastakkain. Kilttinä tyttönä sinä teet, mitä johtajaopettaja päättää ja sillä hyvä! Sinä itsekin palvot Suvia niin kuin me kaikki, vaikka sinusta ei ole myöntämään sitä. Laiturin lahja Suomelle ja maailmalle!

Niin oli kirjoitettu Suvista paikallislehdessä sisaren tultua nimitetyksi kansainväliseen organisaatioon.

Marsu ei vastannut. Jotenkin hirvitti ajatella Annan väitettä. Oliko mahdollista harha, että hän tietoisesti vastusti älykkään ja kauniin menestyssisarensa palvontaa, mutta alitajuisesti otti siihen osaa? Montako tällaista perhettä täällä oli ja nais- ja miespuoliset jupit käyttivät tilannetta häikäilemättä hyväkseen!

– Nakataan ostokset jääkaappiin ja mennään kuulemaan tuomio, Marsu päätti. Hän kiskaisi lapun ovesta. – Tämän jälkeen se saudisamppanja vasta onkin tarpeen.

Purkaessaan tavaroita jääkaappiin Marsu mietti ennustajaa. Olivatko kortit todella näyttäneet tämän sekasotkun kesäsuunnitelmissa ja povari vaan tulkinnut sen omalla vanhalla kaavallaan ”vanhempi mies kosii”? Isä saattoi taas kosia häntä semmoiseen sotkuun, joka pilaisi kaiken henkilökohtaisen mutta palvelisi Suvin urahaaveita.

He menivät pyörillä.

– Saadaan edes sen verran kesäpäivästä irti, Marsu perusteli.

– Ja kesästä. Saattaa olla ensimmäinen ja viimeinen lomapäivä...

Kun pieneen keskisuomalaiseen Laiturin kuntaan saapuu suuren eurooppalaisen maatutkimuksen myötä miesvoittoisen tutkijaryhmän sijaan kolme pirteää ja pätevää nuorta naista, saa koko kunta yllättyä. Laiturin miehet kunnanjohtajaa myöten ovat pyörällä päästään, he kun luulivat asian hoituvan miesten kesken.

Kesäromanssia haikailevat Marsu Suvela ja Anna Rantala eivät ole tilanteesta innoissaan, sillä Laiturin sinkkumiehillä riittää nyt ihailijoita. Puhumattakaan Marsun kauniista siskosta Suvista, joka on tottunut menestykseen ja ihailuun. Laiturin pitäisi tarjota parastaan eurooppalaisille kunniavieraille, mutta miten käy, kun visiitti ei tuo mukanaan pelkkiä leppoisia suvituulia?

Suvituulia Euroopasta on kesäiselle maaseudulle sijoittuva viihdyttävä ja romanttinen kertomus. Romanin on kirjoittanut Jorma Kurvinen salanimellä Elsa Anttila, ja se julkaistiin alunperin vuonna 1995.

Elsa Anttila on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti ”Susikoira Roi”-nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyyrikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.